

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Mă apropii la iesle mai înainte de ivirea zorilor. La hotarul dintre zi și noapte vin, căci M-am vestit să vin, și am venit, și așa învăț veghea pe poporul Meu cel hrănit din cer în zilele acestea ale venirii Mele. Iată, găsesc veghe la iesle și sunt întâmpinat de străjerii Mei. Lucrez din noapte cuvântul Meu de azi, fiilor străjeri, și apoi călătorim cu el în mijlocul lui Israel, poporul Meu cel de azi, poporul cel de la venirea Mea. Amin, amin, amin.

Voiesc să-Mi pun la adăpost poporul Meu de azi, ba și pe tot sufletul care trage cu izvorul cuvântului Meu care dă viață și iubire pentru Mine în om, dar am piedici multe, și acestea sunt piedicile fiecăruia din cei ce se alipesc cu Mine prin cuvântul Meu de azi, prin venirea Mea de azi cuvânt pe pământ. O, câte piedici, căci omul se trezește târziu pentru Mine și pentru viața cea vie. Dar iată calea cea dreaptă, calea cea cu dreptate, căci neprihănirea face casă cu credința și îl pun la adăpost pe cel ce crede în venirea Mea de azi, și Eu îl ajut pe calea cea cu dreptate, îl ajut prin învățătura Mea pentru cei curați și drepti. Amin.

Mergem, fiilor, cu cuvântul Meu la cei credincioși și îi culegem ca să le dăm din cer. Dăm și poporului, dăm și celor ce se alipesc cu cuvântul Meu de azi. Puțini sunt din loc în loc cei ce aud și vin să ia și să bea și să fie cu izvorul venirii Mele de azi, dar mulți sunt cei ce aud de venirea Mea la voi cuvânt și nu se arată aceștia cu fața și nu iau calea cea cu dreptate, și de aceea nu se apropie să meargă pe ea.

Astăzi stă scris din părinți pomenirea dreptei credințe peste biserică, dar calea cea cu dreptate nu este bătătorită de cei ce se strâng prin biserici, căci scris este în Scripturi: *«Dreptatea este lăsată în lături»*. Neprihănirea îi face loc credinței, iar credința se face neprihănire peste omul care o ia pe calea cea dulce a dreptății vieții, pe calea Mea cu omul.

Se pitește omul cel mândru cu credința cea dreaptă, se pitește de cuvântul Meu de azi, și lui își zice drept în credință. Omul nu ia ca de la Mine acest cuvânt, și zice că nu-l crede. O, ar putea omul să spună că și proorocii au vorbit de la ei și nu de la Dumnezeu, dar cuvântul proorocilor s-a împlinit și se împlinește, așa cum și acest cuvânt al Meu de azi s-a împlinit și se împlinește pentru că este cuvântul Meu. Amin. Se bate în piept omul creștin de azi și zice că e drept, dar calea cea cu dreptate nu se bate omul pentru ea. De aceea voiesc să-Mi pun la adăpost poporul Meu de azi și să țin peste el cuvântul Meu și venirea Mea cu cuvântul peste pământ. Amin. Voiesc să-Mi țin sub cort poporul, că este scris în Scripturi așa: *«Am auzit din tron un glas puternic care zicea: iată, cortul lui Dumnezeu este între oameni, și va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Însuși Dumnezeu va fi cu ei. Și va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moartea nu va mai fi, nici plângere, nici strigăt, nici durere, căci cele dintâi au trecut»*. Amin, amin, amin.

O, popor de sub cort, și, o, popor cules din spini ca să vii spre Mine! O, copii hrăniți cu mila Mea, stați bine pe picioare cu duhul, cu sufletul și cu trupul, căci povara celor din grădina cuvântului Meu prin care Eu vă acopăr și vă hrănesc pe voi cu el, e grea povara lor, e grea, și ei sunt prea mici pe pământ, căci cu cei mari n-a fost chip să Mă sprijin cu venirea Mea de azi. Iată, vin la voi, vin prin ei, prin cei mici, și povara lor e grea de tot. Nu numai Eu sunt povara lor. Și voi sunteți. De aceea vin mereu, mereu cuvânt în grădină pentru voi și vă învăț să stați pe picioare și să lucrați în așa măsură să le îndulciți povara, să le fie dulce cu ea și nu greu, că Eu nu vreau să-i răcească oboseala și povara. O, Mă uit mereu cu ochiul Meu ceresc și văd cum dați să găsiți la ei putere și mângâiere pentru voi, și Mă prinde plânsul de ei și de voi, că pe ei i-a slăbit povara de pe ei, și Eu n-am cum să-i slăbesc de sub povară, că nu mai am alții ca și ei. N-am

putut pune deoparte mai mulți pentru lucrul Meu de strajă aici, că iubirea de Dumnezeu așa cum se cere ea să fie din creștin, nu Mi-au dat-o mulți, și n-am putut sorta mult grâu bun pentru aici pentru ca să crească din el din grădină calea Mea peste pământ, calea Mea cea cu dreptate. O, mulți creștini au fost buni și credincioși, dar plini de piedici, plini de povara celor dinainte ale lor, și Eu trag din greu prin cei puțini pe care-Mi sprijin venirea Mea de azi. Vin și iar vin, că fără Mine nimeni nu poate ceva bun pentru Mine. Vin și iarăși vin, și Mă semăn pe Mine Însumi cuvânt peste tot din grădina Mea cu fii unși cu darurile venirii Mele, cu fiii cei care-Mi duc povara Mea. Mereu vin și vă țin treji și vă dau îndemn mereu să fiți curați întru toate câte faceți și trăiți, căci povara lor e grea, dar să le fie dulce povara lor cea grea, să le fie curată ca cerul. Amin, amin, amin.

Pe vremuri, pe când lucrării Mele de azi îi dădea bobocul, Mă sprijineam cu cei ce primeau cuvântul venirii Mele. Le vorbeam duios, ca să Mă sprijin pe credința lor în coborârea Mea la ei și să-Mi pot scrie cartea Mea de azi de la începutul ei și până azi, cartea cea cu șapte peceți, pe care *«nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, n-a putut s-o deschidă, nici să se uite în ea»*, după cum este scris în Scripturi despre ea când spune: *«Am văzut în mâna dreaptă a Celui ce șade pe tron o carte scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceți, și un înger care striga: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să desfacă pecețile ei?”*». Eu, Mielul Tatălui, am desfăcut pecețile ei și o cobor pe pământ, și fericiți sunt cei ce sunt scriși în cartea aceasta, în Cartea Vieții Mielului. Amin, amin, amin.

O, fiilor unși cu mirul venirii Mele, e grea povara voastră, că voi sunteți mici, dar Eu sunt cu voi sub povară. Fiți ageri la cuvânt și la fapta cea duhovnicească, fiilor, că vouă nu poate să vă stea împotriva nici un fel de înțelepciune omenească, fiindcă Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru și fiindcă voi sunteți unșii Mei din zilele acestea. Croiți drumul Meu spre cele patru laturi ale lumii, căci cuvântul Meu care este cu voi își face drum ca fulgerul, și vin zburători și îl duc peste tot spre mărturie, împotriva tuturor celor ce văd calea Mea cea dreaptă și nu iubesc dreptatea de pe ea și nu apucă pe ea. Se bate în piept omul creștin de azi și zice că e drept, dar la calea pe care am mers Eu nu se uită. De aceea voiesc să-Mi pun la adăpost pe cel drept, căci *«calea păcătoșilor piere»*, după cum este scris despre ea. Amin.

E grea de dus povara Mea de azi. Pe vremuri, pe când lucrării Mele de azi îi dădea bobocul, Mă sprijineam cu cei ce veneau să audă cuvântul Meu cel duios, cel cu strigăt duios. Eram la început cu cartea Mea de azi și scriam în ea strigând după om în toate părțile, iar lupul cel păgân cu fapta și cu iubirea Mi-i răsflira mereu pe cei care veneau după duiosia glasului Meu. Lucram și Mă sprijineam pe cei ce făceau milă cu lucrătorii Mei care Mă primeau, dar azi e grea povara Mea, și e multă, și cu ea Mă port până la marginile pământului. Și dacă Mi-am pus popor deoparte, Eu trebuie să-i port lui de grijă, ca să-l am și să nu dorească el altă bucurie. Și zic din nou: o, popor de sub cort, o, copii hrăniți cu mila Mea, stați bine pe picioare și fiți curați prin toate câte faceți și trăiți, că e grea povara celor din grădină. Nu numai Eu sunt povara lor. Și voi sunteți. Să le fie dulce cu ea și nu greu, ca să nu obosească ei sub povară. Povara dacă e dulce nu caută omul să scape de ea, și o duce ajutat de puteri noi, și o duce. Cu câtă iubire am dus Eu crucea pentru îmbrățișarea Mea cu omul cel neajutorat! Mi se îndulcea chinul de sub cruce cu cât era mai greu de dus, că Mă vedeam cu mâna întinsă după om în adânc și Mi se îndulcea povara de pe umeri până ce am ajuns cu ea acolo unde am căzut sub ea, ca să Mă scol apoi biruitor și să-l ridic pe om din adânc și să-l am ca plată a jertfei Mele cea de sub povară. Povara se face dulce când ești cu ea pe calea cea cu dreptate, și după ea se ridică cei ce iubesc dreptatea și povara ei, căci ea are rod veșnic viu. Amin.

Învățătura Mea să-l sălășluiască în sânul păcii Mele pe omul care o ia. Amin. Înțelepciunea Mea să-l ajute pe om la minte și să-l cuprindă în Duhul Sfânt. Amin. Blândețea și smerenia Mea să-l îndemne pe om la veghe și la pocăință și la pacea dintre Mine și om. Amin. Povara pe care

am dus-o Eu pentru om să-l înduioșeze pe om și să-i deschidă ochii. Așa voiesc, așa aștept. Amin, amin, amin.

Voiesc să simt Eu în om, nu omul, dar greu Îmi mai fac sălășluire în om, că omul nu știe cum Mă poate avea în el. Voiesc să simt Eu în om, cu simțurile Mele cerești. Amin. Voiesc să știu Eu în om, cu știința Mea cerească. Amin. Voiesc și iar voiesc să stau Eu în om, cu statura Mea din care să ia cel ce voiește cu Dumnezeu. Amin. Voiesc să grăiesc Eu din om, cu grăirea Mea. Amin. Voiesc să pot Eu în om, nu omul. Aceasta voiesc. Amin. Și voiesc să fac Eu în om facerea omului, facerea din nou a omului. Amin. Să-l iau pe om în mână așa cum am luat pământ în mâini la început și l-am zidit pe om din pământ. Să-l iau pe om în mână și să-l frământ cu mâna Mea și să-l așez înaintea Mea om plăcut Mie, așa cum am voit să fie omul când am luat pământ și l-am zidit pe om din pământ, ca să Mi se supună apoi, și să-i fiu omului Dumnezeu, și să fie omul prin Dumnezeu pe pământ, și să umple pământul omul cel plăcut lui Dumnezeu. Amin.

Străbat cerul și pământul cu lucrarea facerii omului. Îngerii din cer Îmi lucrează nevăzut lucrarea cuvântului Meu care vine cu Mine pe pământ cu împlinirea lui, căci îngerii sunt duhuri cu putere. Să nu uite omul că Eu sunt Dumnezeu și nu el, și dacă uită Eu îi amintesc că uită, ca să se facă mic înaintea Mea și ca să-l pot ocroti pe cel ce-Mi recunoaște ființa și puterea. Să nu uite omul că viața credinței este calea cea cu dreptate, fapta dreptății între om și Dumnezeu și între om și om, iar altfel nu este credință în Dumnezeu. Omul însă se bate în piept și își zice drept și se vrea crezut drept, dar pe dinăuntru este nedrept și cu Dumnezeu și cu omul. Și am zis: *«Când va veni Fiul Omului și îngerii puterii împreună cu El, va mai găsi credință pe pământ?»*. Cine poate să-I răspundă lui Dumnezeu? Cine între oameni? Să vină înaintea Mea și să spună: „*Iată-mă, Doamne, socotește-mi dreptate credința mea în Tine!*“. Dar iată, Eu vin râu de cuvânt peste pământ și nu se pleacă omul să ia de la Dumnezeu și să Mă așeze pe Mine peste el așa cum a lucrat Avraam la cuvântul Meu de peste el când Eu i-am socotit dreptate și neprihănire credința lui în venirea Mea la el. Voiesc să am în poporul Ierusalimului darul cel din cer al credinței și al neprihănirii cea din credință. Amin. Voiesc să pun la adăpost poporul Meu de azi prin acest dar al credinței în venirea Mea cu îngerii puterii Mele și cu sfinții, pentru adevărarea Scripturilor care au grăit prin gura Mea și au zis: *«Vor vedea pe Fiul Omului viind pe norii cerului cu putere multă și cu mărime multă, și va trimite pe îngerii Săi întru răsulare de trâmbiță și vor aduna ei pe cei aleși ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini, iar pleava o va arunca în foc nestins»*. Această Scriptură este lucrarea cuvântului Meu de azi, care adună pe cei ce sunt ai Mei prin credința lor cea cu dreptate semănată între cer și pământ pentru venirea Mea, la credința omului, pentru împlinirea Scripturilor Mele prin credința omului drept. Amin.

Să ia aminte toate neamurile oamenilor de pe pământ și să se cutremure la glasul venirii Mele, care strigă de la marginile cerurilor până la celelalte margini, zicând după două mii de ani din nou: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ?»*. Amin, amin, amin.

06/19-03-2000